

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/85/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708207206
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1708207206.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: J. Š., L. XX.XX.XXXX, J. L. XX, Š., zastúpená: JUDr. Jana Hreňová, advokátka so sídlom Koreničova 2, Bratislava, proti žalovanému v I. rade: C. J., L. XX.XX.XXXX, J. K. XX, J., zastúpený: JUDr. Marcel Boris, advokát so sídlom Ružinovská 40, Bratislava, žalovanému v II. rade: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, žalovanému v III. rade: LICITOR group, a. s., so sídlom Tajovského 5, Žilina, IČO: 36 421 561 a žalovanému v IV. rade: R. Š., L. XX.XX.XXXX, J. Y. XXX, J., zastúpený: JUDr. Ján Čarnogurský, advokát so sídlom Grösslingová ul. 6-8, Bratislava, o určenie neplatnosti dražby, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. decembra 2017 č.k. 6C 124/2008-382 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovaní v I. a v II. rade majú proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovaným v III. a v IV. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa proti žalovaným v I. až IV. rade domáhala určenia neplatnosti dražby zo dňa 14.8.2008 uskutočnenej žalovaným v III. rade ako dražobnou spoločnosťou, v rámci ktorej došlo k vydraženiu nehnuteľností - pozemkov parcely registra C nachádzajúcich sa v okrese Pezinok, obec Š., k.ú. E. Š. zapísaných na LV č. XXXX vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Pezinok, a to: ostatné plochy parc. č. XXX/XX o výmere 654 m² a zastavané plochy a nádvoria parc. č. XXX/XXX o výmere 223 m², na ktorom je postavený rodinný dom: D. X so súp. č. XXXX (ďalej len "vydražené nehnuteľnosti", resp. samostatne "rodinný dom") v prospech žalovaného v I. rade. Všetkým žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Žalobkyňa žalobu skutkovo odôvodnila tým, že žalovaný v IV. rade uzavrel dňa 05.04.2005 so žalovaným v II. rade zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a záložnú zmluvu na nehnuteľnú vec a mandátnu zmluvu, kde predmetom zálohu mala byť okrem iného aj budúca stavba - rodinný dom (vydražené nehnuteľnosti). Tento sa začal stavať v auguste 2004 po uzavretí manželstva žalobkyne a žalovaného v IV. rade dňa 15.05.2004. Pretože bol postavený za trvania manželstva zo spoločných prostriedkov, podľa žalobkyne patrí v zmysle § 143 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Z dôvodu, že žalovaný v IV. rade bol zapísaný na LV ako jediný vlastníak, žalobkyňa podala dňa 18.2.2008 žalobu o určenie, že vec patrí do BSM. Pretože žalovaný v IV. rade uzavrel zmluvu o úvere za trvania manželstva a záložnú zmluvu s predmetom zálohu patriacim do BSM bez jej súhlasu a vedomia, konal podľa nej

v rozpore s § 145 ods. 1 OZ a preto považuje tieto zmluvy podľa § 40a OZ za neplatné. Žalobkyňa podala dňa 18.2.2008 žalobu o neplatnosť záložnej zmluvy. Dňa 14.08.2008 vykonal žalovaný v III. rade dražbu z dôvodu výkonu záložného práva, pretože si žalovaný v IV. rade vraj neplnil povinnosti zo zmluvy o úvere riadne a včas. Podľa názoru žalobkyne realizovaním dražby došlo k protiprávnemu výkonu záložného práva na základe záložnej zmluvy ako akcesorického právneho vzťahu, neplatnej jednak z dôvodu neplatnosti zmluvy o úvere ako hlavného právneho vzťahu a jednak z dôvodu neplatnosti samotnej záložnej zmluvy. Uvedeným spôsobom tak malo dôjsť k vzniku výraznej ujmy, ktorá zásadným spôsobom zhoršila jej právne postavenie vo vzťahu k vydraženým nehnuteľnostiam. Tiež poukázala na skutočnosť, že vydražené nehnuteľnosti boli vydražené za sumu 112.859,32 eur, keď však podľa nej mali tieto nehnuteľnosti hodnotu 232.354,43 eur, znalecký posudok žalovaného v III. rade znel na sumu 186.715,79 eur a teda má za to, že sa v uvedenej veci udiali vo vzťahu k predmetu veci viaceré machinácie.

3. Na preukázanie svojich tvrdení k žalobe priložila potvrdenie notárskeho úradu zo dňa 14.8.2008 o vydražení predmetu dražby, splnomocnenie zo dňa 14.8.2008 zo žalovaného v IV. rade na C. T. k prevzatiu vydražených nehnuteľností, čestné vyhlásenie W.. R. T. S. W.. G. Y. zo dňa 4.2.2008 o tom, že rodinný dom sa začal stavať až po uzavretí manželstva žalobkyne a žalovaného v IV. rade, čestné vyhlásenie I. Š. zo dňa 10.1.2008 o tom, že rodinný dom sa začal stavať až po uzavretí manželstva žalobkyne a žalovaného v IV. rade, čestné vyhlásenie žalovaného v IV. rade, že rodinný dom začali stavať so žalobkyňou spoločne až po uzavretí manželstva, svedectvo o sobáši žalobkyne a žalovaného v IV. rade E. C. zo dňa 15.5.2004, zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzatvorenú medzi žalovaným v II. rade ako veriteľom a žalovaným v IV. rade ako dlžníkom zo dňa 5.4.2005 (ďalej len „zmluva o úvere“), záložnú zmluvu na nehnuteľnú vec s príslušenstvom uzatvorenú medzi žalovaným v II. rade ako záložným veriteľom a žalovaným v IV. rade ako záložcom zo dňa 5.4.2005 (ďalej len „záložná zmluva“), kolaudačné rozhodnutie obce Š. č.j.: Výst. XXXX/XXX-T.-T. zo dňa 18.4.2007 (ďalej len „kolaudačné rozhodnutie“), notársku zápisnicu spísanú L. Q. N 479/2008, NZ 34558/2008, NCR1s 34251/2008 zo dňa 14.8.2008 (ďalej len „notárska zápisnica“), oznámenie žalovaného v III. rade o opakovanej dražbe zo dňa 24.7.2008 (ďalej len „oznámenie o opakovanej dražbe“).

4. Žalovaný v I. rade v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o údajnom porušení zákona pri dražbe a nemal pred konaním dražby a počas jej konania pochybnosti o jej zákonnosti. Žalovaný v II. rade ako navrhovateľ dražby ani žalovaný v III. rade ako dražobník ho neupozornili a ani k tomu nemali dôvod, že žalobkyňa spochybňuje vlastnícke právo žalovaného v IV. rade, keďže túto vedomosť ani nemali. Spochybnenie vlastníckeho práva žalovaného v IV. rade nevyplyvalo ani z katastra nehnuteľností a preto nadobudol vlastnícke právo k vydraženým nehnuteľnostiam v dobrej viere a v súlade so zákonom a nie je podľa neho dôvod, pre ktorý by bolo možné jeho vlastnícke právo spochybňovať. K námietke žalobkyne, že zmluva o úvere a záložná zmluva sú neplatné podľa § 40a OZ, žalovaný v I. rade uviedol, že z predložených listinných dôkazov nevyplyva, že by sa žalobkyňa dovolala neplatnosti týchto zmlúv najneskôr v deň konania dražby a mal teda za nesporné, že obe zmluvy boli v čase konania dražby platnými právnymi úkonmi. Informáciu, že sa žalobkyňa súdnou cestou domáhala určenia neplatnosti sporných zmlúv, označil za verejne neprístupnú, začatie týchto konaní nebolo zapísané ani v katastri nehnuteľností. Ak by táto informácia bola žalovaným v I. až v III. rade dostupná, dražba by sa z dôvodu právnej istoty nekonala. Tá skutočnosť, že žalovaný v IV. rade pravdepodobne úmyselne zatajil skutočnosti, ktorých sa v tomto konaní dovoláva žalobkyňa, nemôže byť podľa neho dôvodom, pre ktorý by malo byť porušené jeho vlastnícke právo. Tiež mal za to, že žalobkyňa pred samotným podaním určovacích žalôb konkludentne schválila sporné právne úkony žalovaného v IV. rade. Považoval za nie bežné, aby manžel o takýchto úkonoch nevedel, okrem toho sa žalobkyňa dobrovoľne a bez akýchkoľvek výhrad podieľala na úhrade záväzku titulom zmluvy o úvere. Snahu žalobkyne zvrátiť aktuálny stav nepovažoval za možné dať nad zákon a nad jeho právnu istotu, keď konal v dobrej viere a nemal vedomosť o porušení zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dražbách“), ktoré žalobkyňa vo vzťahu k § 21 ods. 2 predmetného zákona nešpecifikovala, okrem toho na vydražených nehnuteľnostiach žalovaný už vynaložil nemalé investície.

5. Žalovaný v II. rade vzniesol námietku premlčania dovolania sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy žalobkyňou. Pochyboval tiež o aktívnej legitímácii žalobkyne, pretože v čase konania dražby a ani v čase podania žaloby nebola formálnym vlastníkom vydražených nehnuteľností.

6. Žalovaný v III. rade taktiež vzniesol námietku premlčania majúc za to, že žalobkyňa sa nedomohla a nenamietala relatívnu neplatnosť v trojročnej premlčacej lehote voči všetkým účastníkom právneho úkonu. Podľa jeho názoru podanie žaloby nie je postačujúce, keď dovolanie má totiž účinky od okamihu, kedy je táto doručená účastníkom. Žalovaný v III. rade s poukazom na premlčanie práva uplatňovať relatívnu neplatnosť právneho úkonu navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Súdu prvej inštancie predložil písomnú dokumentáciu z dražobného spisu: i/ zmluva o vykonaní opakovanej dražby na nehnuteľné veci na návrh záložného veriteľa č. XXXXXXXX X XX/X uzatvorená medzi žalovaným v III. rade ako dražobníkom a žalovaným v II. rade ako záložným veriteľom zo dňa 21.7.2008 (ďalej len „zmluva o dražbe“); ii/oznámenie o opakovanej dražbe spolu s doručkami preukazujúcimi doručenie T. J. (18.8.2008), I. C. P. (31.7.2008), Daňovému úradu v Pezinku (4.8.2008), I. Š. (4.8.2008), X. Š. (4.8.2008), B. T. (zásielka neprevzatá v odbernej lehote), L. G. (zásielka neprevzatá v odbernej lehote), žalovanému v IV. rade (20.8.2008), spoločnosti VÚB, a.s. (31.7.2008), G. Y. (31.7.2008), S. Y. (31.7.2008), Obecnému úradu Šenkvice (31.7.2008) a spoločnosti Tatra banka, a.s. (31.7.2008) ; iii/ zoznam účastníkov obhliadky rodinného domu zo dňa 6.8 a 7.8.2008 (ďalej len „zoznam účastníkov obhliadky“); iii/ zoznam účastníkov dražby; iv/ potvrdenie o registrácii údajov a uverejnení listiny v Notárskom centrálnom registri dražieb - oznámenia o dražbe zo dňa 28.7.2008 (ďalej len „potvrdenie NCRdr č. 1“); iv/ notárska zápisnica spolu s doručkami potvrdzujúcimi jej prevzatie R. T. (23.8.2008), C.. T. J. (25.8.2008), S. Y. (20.8.2008), Obecným úradom Šenkvice (20.8.2008), žalovanému v II. rade (20.8.2008), spoločnosti Tatra banka, a.s. (20.8.2008), I. Š. (20.8.2008), spoločnosti VÚB, a.s. (20.8.2008), žalovanému v I. rade (27.8.2008), I. C. P. (20.8.2008), Daňovému úradu v Pezinku (20.8.2008), X. Š. (20.8.2008), G. Y. (20.8.2008) Správe katastra Pezinok (25.8.2008), JUDr. Beáte Vargovej (adresát neznámy), L. G. (zásielka neprevzatá v odbernej lehote), B. T. (zásielka neprevzatá v odbernej lehote), žalovanému v IV. rade (18.8.2008); v/ potvrdenie o registrácii údajov a uverejnení listiny v Notárskom centrálnom registri dražieb - oznámenia o výsledku dražby zo dňa 18.8.2008 (ďalej len „potvrdenie NCRdr č. 2“); v/ zápisnica o odovzdaní predmetu dražby D 30-1907 (ďalej len „zápisnica o odovzdaní predmetu dražby“).

7. Žalovaný v IV. rade súhlasil so žalobou v plnom rozsahu. Uviedol, že žalobkyňu neinformoval o záložnej zmluve, všetky finančné veci riešil sám, žalobkyňu o zmluve o úvere informoval, až keď nastali komplikácie. Má za to, že dražba vydražených nehnuteľností bola neplatná z dôvodu, že si zobral úver a žalobkyňa o tom ako jeho manželka nevedela. Záložnú zmluvu považuje s poukazom na § 145 ods. 1 OZ za neplatnú, podľa jeho názoru neobstojí, že žalobkyňa dala na uzavretie zmluvy dodatočný súhlas tým, že splátky na pôžičku boli poukazované z prostriedkov patriacich do BSM, pretože žalobkyňa nevedela, na čo ich žalovaný v IV. rade používa. Dôvodil, že v tom čase tehotnú manželku nechcel zaťažovať starosťami o finančné veci. K námietke premlčania uviedol, že žalovaný v II. rade odstúpil od úverovej zmluvy a vyhlásil celý úver za splatný 14.12.2006 a až uvedeným dňom začala podľa neho plynúť trojročná premlčacia doba pre celú záložnú zmluvu (§ 100 ods. 2 OZ). Podľa jeho názoru sa žalobkyňa relatívnej neplatnosti dovolala tak, že keď sa dozvedela o uzavretí zmluvy, jej výške a právnych dôsledkov, uplatnila si u neho neplatnosť zmluvy, oznámila mu, že záložnú zmluvu považuje za neplatnú. Taktiež má za to, že žalobkyňa uplatnila neplatnosť záložnej zmluvy aj podaním žaloby v rámci premlčacej doby. K námietke žalovaného v I. rade, že sa žalobkyňa nedovolala relatívnej neplatnosti u všetkých účastníkov, uviedol, že žalobkyňa sa nedovolala relatívnej neplatnosti len u neho, ale aj u ďalších účastníkov dobrovoľnej dražby, keď vtedajší právny zástupca žalobkyne I. W. G. G., advokát z advokátskej kancelárie Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o. sa zúčastnil na prvej dražbe dňa 21.1.2008, kde všetkým oznámil, že žalobkyňa považuje záložnú zmluvu za neplatnú a nesúhlasí s vykonaním dražby.

8. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania oboznámením sa s listinnými dôkazmi a výsluchmi svedkov G., K. S. G. rozsudkom č.k. 6C/124/2008- 293 zo dňa 22.11.2013 žalobu zamietol z dôvodu, že žalobkyňa nenaplnila všetky zákonom predpokladané podmienky pre dovolanie sa neplatnosti záložnej zmluvy a preto ako jediný dôvod nemohla tvrdená neplatnosť záložnej zmluvy spôsobiť neplatnosť vykonanej dražby, na základe ktorej sa príklepom licitátora stal žalovaný v I. rade vlastníkom vydražených nehnuteľností. Podľa záverov súdu prvej inštancie sa žalobkyňa k vyvolaniu sledovaného účinku musela dovolať neplatnosti voči všetkým účastníkom záložnej zmluvy, teda voči žalovanému v II. a v IV. rade v premlčacej dobe troch rokov, ktorá začala plynúť deň po uzavretí záložnej zmluvy dňa 06.04.2008. Na prejednávanej vec nebolo možné podľa právneho názoru súdu prvej inštancie uplatniť režim druhej vety § 100 ods. 2 OZ, podľa ktorého sa záložné práva nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka, keď predmetom námietky premlčania nebolo záložné právo ako také, ale právny úkon uzavretia záložnej zmluvy v rozpore s § 145 OZ. Konštatoval, že plynutie premlčacej doby má pritom

objektívnu povahu, nezávislú od osoby uplatňujúcej právo namietať neplatnosť právneho úkonu a teda je nezávislé od jej vedomosti o právnej skutočnosti spôsobujúcej začatie jej plynutia. Ďalej dôvodil, že žalobkyňa sa nemohla dovolať neplatnosti ani podaním žaloby na určenie neplatnosti dražby, ktorá bola podaná po uplynutí premlčacej doby (dňa 18.08.2008), pričom účinky dovolania sa neplatnosti nastávajú až doručením žaloby protistrane.

9. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne uznesením č.k. 4Co/139/2014-332 zo dňa 31.1.2017 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva rozpornosť a nesúlad so zákonnými požiadavkami na presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keď nemal za zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie neuveril obsahom výpovedí svedkov G. S. K. o existencii ich hmotnoprávneho zastúpenia žalobkyne a existencii úkonov smerujúcich k dovolaniu sa neplatnosti úverovej a záložnej zmluvy. Ďalším procesným pochybením súdu prvej inštancie bolo podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočné právne posúdenie veci, keď súd prvej inštancie nekonformne posudzoval platnosť relevantnej dražby konanej dňa 14.8.2008 len z hľadiska platnosti či neplatnosti úverovej a záložnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými v II. rade a v IV. rade dôvodiac, že takto vymedzila skutkové okolnosti veci žalobkyňa v žalobe. Odvolací súd mal za to, že je potrebné náležite sa zaoberať dikciou ustanovenia § 21 ods. 2 zákona o dražbách a otázkou, či v konaní o neplatnosť dražby je konajúci súd viazaný skutkovými okolnosťami vymedzenými žalobou alebo je konajúci súd v prípade existencie rozporu zistených skutkových okolností s týmto zákonom povinný na túto situáciu prihliadať ex offa a poskytnúť súdnu ochranu takto ukrátenej osobe bez ohľadu na okruh skutkových okolností vymedzených žalobkyňou. Navyše odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že v danom prípade okruh skutkových okolností, titulom ktorých má byť dražba realizovaná dňa 14.8.2008 neplatná, bol žalobkyňou rozšírený v priebehu súdneho konania písomným podaním zo dňa 7.2.2013 a zo dňa 27.9.2013, čo súd prvej inštancie opomenul. Taktiež podľa Krajského súdu v Bratislave neprihliadol súd prvej inštancie na rozšírenie okruhu skutkových okolností o tú žalobcom tvrdenú skutočnosť, že v čase realizácie dražby boli pohľadávky žalovaného v II. rade vyplývajúce zo zmluvy o úvere uhradené. Ďalej bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné v predmetnom konaní zaoberať sa otázkou charakteru účinkov súdneho rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 6.2.2013 č.k. 5C/597/2008-138, v ktorom došlo k určeniu, že rodinný dom patrí do BSM žalobkyne a žalovaného v IV. rade. Podľa posúdenia charakteru účinkov tohto súdneho rozhodnutia (konštitutívny alebo deklaratórny) bolo potom podľa názoru odvolacieho súdu potrebné ustáliť, či žalobkyňa bola alebo nebola vlastníkom vydražených nehnuteľností už v čase realizácie dražby a či teda bol zákon o dražbách dodržaný alebo porušený.

10. Súd prvej inštancie pri uplatnení princípu viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu vec opätovne prejednal spôsobom smerujúcim k náprave zistených procesných pochybení, pričom dospel k rovnakému záveru o nedôvodnosti žaloby. Vo veci nariadil dve pojednávania za účelom prípadného doplnenia dokazovania vo vzťahu k záverom odvolacieho súdu, strany však žiadne nové dôkazy nenavrhli a žiadali rozhodnúť na základe už zisteného skutkového stavu.

11. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa a žalovaný v IV. rade uzavreli manželstvo dňa 15.5.2004, dňa 5.4.2005 uzavrel žalovaný v II. rade ako veriteľ a žalovaný v IV. rade ako (záložný) dlžník zmluvu o úvere a zároveň v ten istý deň záložnú zmluvu na vydražené nehnuteľnosti a mandátnu zmluvu, ktorej predmetom bolo zabezpečenie uspokojenia pohľadávky a jej príslušenstva vzniknutej zo zmluvy o úvere. Z rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 5C/597/2008-138 zo dňa 6.2.2013 zistil, že rodinný dom patrí do BSM žalobkyne a žalovaného v IV. rade. Vo vzťahu k zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z premisy, že vydražené nehnuteľnosti v čase podpisu zmluvy o úvere a záložnej zmluvy patrili do masy BSM z dôvodu, že vyhovujúci rozsudok o pozitívnej určovacej žalobe má vychádzajúc z aktuálnej judikatúry jednoznačne deklaratórny charakter. Vychádzajúc z notárskej zápisnice založenej v spise, dňa 14.8.2008 na návrh žalovaného v II. rade sa prostredníctvom žalovaného v III. rade realizovala dražba vydražených nehnuteľností, ktorej výsledkom bol príklep licitátora v prospech žalovaného v I. rade. Pripomenul, že žalobkyňa namieta platnosť dražby s poukazom na neplatnosť záložnej zmluvy z dôvodu absencie jej súhlasu s jej uzatvorením tak ako vyžaduje § 145 ods. 1 OZ, pretože sa nejedná o bežnú vec. S argumentáciou žalobkyne sa stotožnil aj žalovaný v IV. rade, jej manžel, ktorý tvrdí, že existenciu záložnej zmluvy pred žalobkyňou tajil de facto až do poslednej možnej chvíle. Žalovaní v I. - III. rade majú za to, že dražba prebehla v súlade s právnymi predpismi a žalobu považujú za účelovú s cieľom opätovne nadobudnúť vlastnícke právo

k vydraženým nehnuteľnostiam, o ktoré prišli spoločne žalobkyňa so žalovaným v IV. rade z dôvodu neplatenia ich záväzkov vzniknutých zo zmluvy o úvere.

12. Zopakoval, že podľa žalobkyne vydražené nehnuteľnosti boli v čase konania dražby v mase BSM, s tým, že nepodpisovala záložnú zmluvu. Podľa žalobkyne výpovede svedka G. S. K. sú vo vzťahu k ostatným dôkazom v rámci súdneho konania rovnocenným dôkazom a nebolo podľa nej spochybnené hmotnoprávne oprávnenie svedka na jej zastupovanie ohľadom relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy. Podľa žalobkyne v čase oznámenia dražby, kedy sa ako prvý termín vykonania dražby určil dátum 21.1.2008, už mala vedomosť o uzavretí záložnej zmluvy a v snahe využiť možnosť verejnosti zúčastniť sa na dobrovoľnej dražbe sa preto jej právny zástupca chcel ako verejnosť zúčastniť na dražbe a pri tejto príležitosti namietat' neplatnosť záložnej zmluvy v jej mene. Zo strany žalovaného v III. rade mu však nemal byť povolený vstup do priestorov, v ktorých sa mala dražba konať. Prostredníctvom svojho právneho zástupcu však žalobkyňa aj napriek tomu namietla neplatnosť záložnej zmluvy a vyjadrila svoj nesúhlas s vykonaním dražby. Žalobkyňa tvrdí, že bola poškodená na svojich právach vykonaním dražby, pretože ako spoluvlastník vydražených nehnuteľností, ktorý nemal vedomosť o existencii úverovej zmluvy a na ňu nadväzujúcej záložnej zmluvy, bola poškodená na svojich vlastníckych právach.

13. Žalovaný v I. rade mal za to, že žalobkyňa nepreukázala hodnoverným a nespochybniteľným dôkazom, že sa včas (t.j. pred uplynutím premlčacej doby, ktorá mala uplynúť dňa 5.4.2008) dovolala neplatnosti záložnej zmluvy voči účastníkom právneho úkonu, osobitne poukazoval i na dátum plnomocenstva udeleného svedkovi G. (1.5.2008). Zdôraznil, že s ohľadom na okolnosti zotrval v presvedčení, že žalobkyňa vedela o uzatvorení úverovej zmluvy a záložnej zmluvy a buď od začiatku súhlasila s jej uzatvorením, alebo ju konkludentne schválila dodatočne a z tohto dôvodu ani nie sú dané dôvody relatívnej neplatnosti. Žalovaný v I. rade opätovne poukázal na svoju dobromyseľnosť vo vzťahu k materiálnej publicite katastra nehnuteľností a taktiež opätovne poukázal na to, že na liste vlastníctva vydražených nehnuteľností bolo od roku 2005 evidované záložné právo v prospech žalovaného v II. rade. Rozsudok 5C 597/2008 označil za nezákonný.

14. Žalovaný v II. rade taktiež zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácii, že záložná zmluva je platná, pretože žalobkyňa sa relatívnej neplatnosti nedovolala podľa neho tak ako predpisuje zákon a ani v rámci premlčacej doby, keď tak urobila až podaním žaloby. Zdôrazňoval, že písomná forma dovolania sa relatívnej neplatnosti nie je síce predpísaná, z hľadiska právnej istoty však možno odporúčať, aby sa tento jednostranný právny úkon urobil písomne. Podľa názoru žalovaného v II. rade s poukazom na odbornú literatúru treba dovolanie sa v písomnej forme urobiť vždy, ak je zákonom ustanovená alebo dohodou účastníkov dojednaná písomná forma právneho úkonu. Poukázal taktiež na nehodnovernosť výpovedí svedkov G. S. K. z dôvodu existencie zmluvného vzťahu o zastúpení, ktorý dôkaz podľa jeho názoru nesmie byť rozhodujúcim.

15. Podľa žalovaného v III. rade z výpovedí svedkov G. S. K. hodnoverne nevyplývalo, že by predmetné oznámenia boli adresné a okrem toho boli prednesené na dražbe, kde žalovaný v II. rade ani nebol prítomný. Vo vzťahu k rozsudku 5C/597/2008 uviedol, že podľa judikatúry NSSR dovolanie sa relatívnej neplatnosti nemôže mať vplyv na postavenie tretích osôb v zmysle zásady ochrany dobromyseľnosti. Takisto podotkol, že žalobkyňa vedela o dražbe, čo preukazuje aj prítomnosť svedka G. na dražbe.

16. Žalovaný v IV. rade taktiež zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a zdôraznil, že žalovaný v II. rade v texte zmlúv (zmluvy o úvere a záložnej zmluvy) neuviedol otázku na rodinný stav, s tým, že ak by takúto otázku obsahovali, samozrejme by uviedol, že je ženatý. Tvrdí, že on všetky otázky v zmluvách vyplnil pravdivo a nie je jeho vinou, že žalovaný v II. rade pripravil zmluvy nedôsledne a nezaradil do nich všetky právne relevantné otázky. K dovolaniu sa relatívnej neplatnosti uviedol, že žalobkyňa tak voči nemu urobila ihneď po informácii o ich finančných problémoch, voči žalovanému v II. rade tak mala urobiť v priebehu konania 5C/597/2008 prostredníctvom svedka G. a voči žalovanému v III. a IV. tak mala urobiť prostredníctvom svedka K. priamo na dražbe. K námietke premlčania s poukazom na § 103 OZ a § 565 OZ uviedol, že táto neobstojí, od splatnosti dlhu z úverovej zmluvy (14.12.2006) počítal aj premlčaciu dobu na záložnú zmluvu ako takú v zmysle § 100 ods. 2 OZ a § 101 OZ.

17. Súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodol právne ju posúdiac podľa § 145 ods. 1 OZ, § 40a OZ, § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom od 1.1.2008 do 31.12.2008, § 29 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácií v znení od 1.8.2007 do 31.8.2008 (ďalej

len „zákon o advokácii“), § 18 ods. 2 zákona o advokácii, s prihladením na procesné ust. § 120 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. platného do 30.6.2016 (OSP), § 185 ods. 1 až 3 CSP, § 191 ods. 1, 2 CSP a čl. 15 ods. 1, 2 základných princípov CSP.

18. V intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sa najprv zaoberal dikciou ustanovenia § 21 ods. 2 zákona o dražbách vo vzťahu k otázke, či je v konaní o neplatnosť dražby viazaný skutkovými okolnosťami vymedzenými žalobou alebo je v prípade existencie rozporu zistených skutkových okolností so zákonom o dražbách povinný na túto situáciu prihliadať ex officio. Uviedol, žaloba o určenie neplatnosti dražby je osobitným druhom žaloby odlišnej od určovacej žaloby v zmysle CSP (a teda nie je potrebné preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu), pričom predpokladom jej úspešnosti je spôsobenie konkrétnej ujmy žalobcovi. V prípade porušenia ustanovení zákona o dražbe môže dotknutá osoba požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby, pričom spresnil, že nepostačuje akékoľvek porušenie ustanovenia zákona, ale musí sa jednať o porušenie, ktorým je zároveň osoba, ktorá porušenie namieta, aj dotknutá na svojich právach. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby si musí dotknutá osoba uplatniť do troch mesiacov od udelenia príklepu, táto lehota je prekluzívna a ak si v nej oprávnená osoba neuplatní právo, jej právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká. Osobitným prípadom, keď trojmesačná prekluzívna lehota neplatí, sú prípady, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň sa jedná o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu. Pokiaľ márne uplynula lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti dražby, uviedol, že môžu dotknuté osoby sa domáhať už len zodpovednosti za škodu voči dražobníkovi, prípadne voči navrhovateľovi dražby podľa osobitných ustanovení o zodpovednosti za škodu.

19. S poukazom na ustanovenia OSP, v čase účinnosti ktorého bola žaloba uplatnená, žaloba o určenie neplatnosti dražby musela obsahovať všetky podstatné náležitosti, t. j. označenie strán, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, špecifikáciu konkrétneho práva alebo práv, ktorých porušením mala byť žalobkyňa dotknutá, označenie dôkazov, ktorých sa žalobkyňa dovoláva a muselo byť z nej zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáha. Súd prvej inštancie uviedol, že v súvislosti naznačenej odvolacím súdom nadobúda na právnom význame pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré je v žalobe prejavom tzv. povinnosti tvrdenia. Žalobca je tak povinný v žalobe zrozumiteľným spôsobom (prítom však nezameniteľne) uviesť skutkový dej, od ktorého odvodzuje porušenie, či ohrozenie svojho subjektívneho práva v sporovom konaní. Takto uvedený skutkový dej potom môže, no nemusí žalobca subsumovať pod hypotézu príslušnej právnej normy. Je totiž v konečnom dôsledku výlučným právom súdu právne posúdiť zistený skutkový stav, a je to súd, ktorý v konaní o podanej žalobe verifikuje tvrdené skutkové okolnosti a právne ich kvalifikuje.

20. Na základe rozhodovacej činnosti súdov konštatoval, že otázku neplatnosti dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa § 21 ods. 2 zákona o dražbách, a to ako ani otázku prejudiciálnu. Uvedené vyvodil zo zákonnej prekluzívnej lehoty, ktorá zaväzuje žalobcu svoje uplatnené právo v žalobe skutkovo vymedziť do troch mesiacoch, teda uviesť, na akých skutkových základoch ho uplatňuje. Tieto skutkové okolnosti tvoria žalobný prednes a sú náležitosťou žaloby v zmysle § 79 ods. 1 OSP ako predmet verifikácie. V zmysle § 120 ods. 1 OSP súdu nič nebránilo vysloviť neplatnosť dražby aj na základe takej skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobca v žalobe uviedol, avšak výslovne nenamietal jej rozpor so zákonom, ani ju výslovne neoznačil za dôvod neplatnosti dražby. Mal za to, že takýto postup nenarúša kontradiktórnosť konania v intenciách OSP a s tým spojenú zásadu rovnosti účastníkov, pretože súd tu nepomáha ani jednej zo strán v uplatňovaní jeho práv (nedopíňa jeho žalobný prednes a nevyhľadáva zaňho rozhodujúce skutočnosti, ani nemení ním uplatnené právo), ale realizuje jeho povinnosť aplikovať právo na ten skutkový stav, ktorý v konaní vyšiel najavo. Vyslovil názor, že súd je teda povinný posudzovať platnosť dražby len v intenciách skutkových okolností tvrdených žalobcom v zákonnej lehote, pričom za účinnosti OSP bol na rozdiel od aktuálnej právnej úpravy (§ 185 CSP ods. 1 s výnimkou ods. 2 a 3) oprávnený vykonať aj tie dôkazy, ktoré strana nenavrhol (§ 120 ods. 1 OSP). Mal za to, že s poukazom na prekluzívnu lehota stanovenú v § 21 ods. 2 zákona o dražbách by bol výklad, podľa ktorého je žalobca oprávnený kedykoľvek dopĺňať rozhodné skutkové tvrdenia vo vzťahu k otázke neplatnosti dražby, v rozpore s účelom tohto ustanovenia koncentrovať námietky voči uskutočnenej dražbe do časového obdobia troch mesiacov od udelenia príklepu. Tento právny výklad podľa názoru súdu prvej inštancie nepriamo potvrdzuje aj druhá časť druhej vety ust. § 21 ods. 2 zákona o dražbách, podľa ktorej sa trojmesačná prekluzívna lehota nevzťahuje na dôvody neplatnosti dražby súvisiace so spáchaním trestného činu a zároveň ide o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci

vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt. Argumentoval, že ak by zákonodarca nemienil časovo obmedzovať právo dotknutej osoby domáhať sa tvrdením konkrétnych skutkových okolností neplatnosti dražby, nezužoval by účinky uplynutia prekluzívnej lehoty na osobitné prípady neplatnosti dražby. Právne posúdil, že účelom § 21 ods. 2 zákona o dražbách nie je realizácia celkového preskúmania zákonnosti uskutočnenej dražby, ale ochrana vlastníckeho práva dotknutej osoby, ktorá sa na základe určitých skutkových okolností domnieva, že dražba prebehla nezákonným spôsobom. Dospel k záveru, že dodatočne uvádzané dôvody v prípade ich opodstatnenosti môžu byť len dôvodom na podanie žaloby na náhradu škody podľa § 33 zákona o dražbe, prípadne novej určovacej žaloby, ktorej by však nebolo možné vyhovieť pre obchádzanie zákona (práva istota, ochrana dobromyseľnosti nadobúdateľa).

21. Odhliadnuc od uvedeného výkladu mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa v priebehu konania de facto ani neuviedla nové dôvody, pre ktoré by mala byť dražba neplatná, keď v podaní zo dňa 7.2.2013 zotrvala na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, pričom len oznámila súdu výsledky súvisiacich konaní a výslovne uviedla, že ak súd vyhodnotí jej argumentáciu týkajúcu sa neplatnosti záložnej zmluvy ako správnu, a v rámci rozhodovania o predbežnej otázke posúdi záložnú zmluvu ako neplatnú, tak má za to, že nie je potrebné zaoberať sa tým, či dražba trpí aj inými vadami, ktoré mali za následok porušenie zákona. Uviedol, že takmer identický obsah s totožným záverom malo aj podanie žalobkyne zo dňa 27.9.2013. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa v priebehu konania tiež tvrdila, že výkon záložného práva nebol zákonný z dôvodu neprimeranosti ceny za vydražené nehnuteľnosti či splatenia dlžnej sumy zo zmluvy o úvere, toto tvrdenie však ďalej nerozvíjala a nepodložila ho žiadnymi dôkazmi. Vyhodnotil, že vo vzťahu k uvedenému tvrdeniu neuniesla dôkazné bremeno, pričom súdu prvej inštancie zo skutkových okolností a z predložených dôkazov ani nevyplývala pravdepodobnosť existencie porušenia zákona o dražbách v naznačenom smere. Taktiež bez akejkoľvek konkretizácie namietala porušenie § 3, § 20 ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o dražbách, avšak svoju argumentáciu ďalej nerozvinula a ani ju nepodložila žiadnymi dôkazmi. Súd prvej inštancie dôvodil, že de facto je namietaná neplatnosť záložnej zmluvy, porušenie § 20 ods. 1 zákona o dražbách nemal žiadnym spôsobom preukázané. Vzal na zreteľ, že žalobkyňa nebola účastníkom dražby a do spisu nebola predložená ani sťažnosť na MSSR, ktorú mala podľa vlastného vyjadrenia podať žalobkyňa. K ust. § 24 uviedol, že žalobkyňa nešpecifikovala rozhodné skutkové okolnosti vo vzťahu k tomuto ustanoveniu, o dražbe bola riadne spísaná notárska zápisnica, ktorá sa nachádza v súdnom spise. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že došlo k úhrade pohľadávky zo zmluvy o úvere (k čomu žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy), mal za to, že z priebehu konania vyplynulo, že žalovaný v II. rade od úverovej zmluvy odstúpil a úver vyhlásil za splatný (uvedené tvrdil nielen žalovaný v II. rade, ale aj žalovaný v IV. rade, ktorého záujem, ako jednoznačne vyplynulo z vykonaného dokazovania, je totožný so záujmom žalobkyne). Uzavrel, že pri opätovnom prejednaní veci boli strany vyzvané na doplnenie dokazovania, avšak žalobkyňa toto právo nevyužila a nenavrhol žiadne nové dôkazy vo vzťahu ku akémukoľvek tvrdeniu, ktoré predniesla v priebehu konania. Nenavrhol opätovne vykonať dôkaz ani vo vzťahu k výsluchu svedka G. a svedka K., ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako nehodnoverné. I po opätovnom preskúmaní svedectiev týchto osôb dospel k záveru, že tieto s poukazom na ostatné súvislosti nemajú dôkaznú hodnotu takej sily, že by boli spôsobilé preukázať dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy zo strany (zastúpenej) žalobkyne a tak spochybníť zákonnosť dražby. Súd prvej inštancie mal za to, že výpovede svedkov boli získané zákonným spôsobom (podľa § 23 ods. 2 zákona o advokácii musí mať pozbavenie mlčanlivosti zo strany klienta písomnú formu, keď však žalobkyňa ani svedkovia nenamietali existenciu tohto dokumentu, okrem toho bolo v zápisnici o výsluchu svedkov ustanovené, že žalobkyňa pozbavila svedkov mlčanlivosti).

22. Súd prvej inštancie zopakoval, že na pojednávaní konanom dňa 7.3.2012 vypočul svedka G., ktorý uviedol, že bol právnym zástupcom žalobkyne, sú to už 4 roky a pamätá si len niektoré veci. K predmetu konania uviedol, že žalobkyňa a žalovaný v IV. rade počas trvania manželstva postavili rodinný dom, ktorého vlastníkom bol z jemu neznámych dôvodov len žalovaný v IV. rade aj napriek tomu, že mal patriť do BSM žalobkyne a žalovaného v IV. rade. Z tohto dôvodu nebola žalobkyňa účastníkom ani úverovej zmluvy, ani záložnej zmluvy a nebola akceptovaná ani ako účastník dobrovoľnej dražby, na ktorej došlo k vydraženiu vydražených nehnuteľností. Žalobkyňa ho mala požiadať, aby ju právne zastúpil pri ochrane jej práv a na základe splnomocnenia vykonali viacero právnych úkonov, v prvom rade mali kontaktovať žalovaného v II. rade a oznámiť mu, že žalobkyňa je tiež vlastníkom rodinného domu, podali aj návrh na určenie neplatnosti záložnej zmluvy a pamätá si, že podali aj návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by súd zakázal nakladať s predmetom záložnej zmluvy. Ako svedok ďalej k predmetu konania uviedol, vykonali aj viacero oznámení voči žalovanému v II. rade ako aj žalovanému v III. rade. Podali

aj trestné oznámenie a osobne sa zúčastnili dobrovoľných dražieb, čo bolo viackrát nepríjemné. Deň po vykonaní dražby sa zúčastnil situácie, kedy sa neznámi ľudia domáhali vstupu do rodinného domu a prevzatie drážby. Podľa jeho informácií sa táto situácia viackrát zopakovala, on osobne upozornil pri tomto incidente prítomné osoby o dôvodoch neplatnosti dražby. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, akým spôsobom a kedy bol žalovanému v II. rade, žalovanému v III. rade a žalovanému v IV. rade oznámené, že žalobkyňa považuje záložnú zmluvu za neplatnú uviedol, že žalovaný v IV. rade si bol vedomý o tejto situácii pred samotným zrealizovaním dražby, žalovaného v II. rade informovali ihneď po prevzatí právneho zastúpenia a žalovaného v III. rade až po získaní informácie, že vykonajú dražbu, a to písomne, telefonicky ako aj prostredníctvom zamestnancov advokátskej kancelárie, že majú túto skutočnosť ešte pred začatím dražby oznámiť všetkým prítomným účastníkom. Pamätá si, že na dražby chodili G. N. S. O. K.. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, či dochádzalo na dražbách k problémom s pripustením osobnej účasti jeho zamestnancov na dražbe svedok uviedol, že nie, o tom nemá vedomosť, vie, že bolo obtiažne komunikovať s dražobnou spoločnosťou. Na otázku žalovaného v III. rade, akým spôsobom oznamovali žalovanému v II. rade dôvody neplatnosti záložnej zmluvy svedok uviedol, že najprv oznámili plnomocenstvo a dôvody, pre ktoré považujú záložnú zmluvu za neplatnú, viackrát telefonicky kontaktovali zamestnancov žalovaného v II. rade a to najmä pre skutočnosť, že sa snažili zistiť, kto bude vykonávať dražbu, pri tejto príležitosti im oznamovali dôvody neplatnosti záložnej zmluvy. Na otázku právneho zástupcu protistrany, či pri ukončení zastupovania odovzdal žalobkyňi doklady, ktoré by preukazovali toto oznamovanie, svedok uviedol, že býva zvykom odovzdať celú dokumentáciu a myslí, že tomu bolo tak aj v tomto prípade.

23. Na pojednávaní konanom dňa 7.3.2013 súd prvej inštancie vypočul aj bývalého koncipienta I.. G. svedka K., ktorý bol spolupracujúcim advokátom svedka G. ktorý uviedol, že sa osobne zúčastnil dražby vydražených nehnuteľností. Podľa jeho slov žalovaný v III. rade otvoril dražbu, prijal zábezpeky od účastníkov dražby, bolo tam asi 4-6 účastníkov, ktorí sa mali záujem aktívne zúčastniť dražby. Po prijatí zábezpeky od účastníkov mal zástupca žalovaného v III. rade krátky vstup, v ktorom informoval o vydražených nehnuteľnostiach, avšak podľa jeho názoru neuviedol všetky podstatné okolnosti týkajúce sa predmetu dražby (vydražených nehnuteľností), keď neinformoval účastníkov o prebiehajúcich súdnych konaniach, ktorých predmetom boli práva k vydraženým nehnuteľnostiam - neplatnosť úverovej zmluvy a neplatnosť záložnej zmluvy, ktoré boli podkladmi pre vykonanie dražby. Svedok vypovedal, že výslovne uviedol, že považuje výkon záložného práva za nezákonný a rovnako tak osoba, ktorá vydraží nehnuteľnosť, bude čeliť žalobe o neplatnosť dražby. Zástupcom žalovaného v III. rade mal byť vyzvaný, aby nerušil priebeh dražby a o.i. bol vyzvaný aj neskorším vydražiteľom - žalovaným v I. rade, aby opustil priestory konania dražby. Na otázky účastníkov dražby odpovedal zástupca žalovaného v III. rade, že informácie, ktoré on uviedol, sú pravdivé. Napokon sa malo pristúpiť k vykonaniu dražby, kde bol aj naďalej prítomný. Počas priebehu dražby sa jej aktívne, teda licitovaním, zúčastnil iba neskorší vydražiteľ, ostatní účastníci dražby, ktorí zložili zábezpeky, sa po jeho vyhlásení aktívne dražby nezúčastnili. Dražby sa aktívne nezúčastnili z dôvodu, ktorý mu neskôr osobne povedali, práve s ohľadom na jeho vyjadrenie o existujúcich prekážkach vykonania dražby. Na otázku právneho zástupcu žalovaného v I. rade svedok uviedol, že na dražbe bol prítomný ako zamestnanec I.. G. a nie ako verejnosť, bol tam na základe substitučnej plnej moci. Svedok dodal, že obvykle sa konania dražby zúčastnil koncipient I.. G. G. N., avšak ten bol v čase konania dražby na dovolenke. Na ďalšiu otázku žalovaného v I. rade, či je nejaký písomný záznam o jeho účasti na tejto dražbe alebo o jeho upozorneniach, ktoré prezentoval na dražbe, svedok uviedol, že záznam nie je, ale dokáže potvrdiť presne, kto sa dražby zúčastnil, pamätá si, kto kde sedel a čo mal oblečené. Na otázku žalovaného v I. rade uviedol, že osobne účastníkov dražby nepozná. Na otázku žalovaného v I. rade, či je to len jeho domnienka, že sa ostatní účastníci dražby aktívne tejto nezúčastnili na základe ním uvedených skutočností, či účastníkom predložil nejaké doklady o svojich tvrdeniach, svedok uviedol, že po vykonaní dražby, keď odchádzal z hotela, prišiel do rozhovoru s účastníkmi dražby, ktorí mu uviedli, že predmet dražby bol v dobrej cene, ale pre tie okolnosti, ktoré pred vykonaním dražby uviedol, z dôvodu, že nechceli neskôr právne riešiť túto nehnuteľnosť, o túto neprejavili záujem. Svedok na záver vyslovil presvedčenie, že je nelogické, aby sa ostatní účastníci dražby, ktorí zložili nemalú zábezpeku, aktívne nemali záujem zúčastniť dražby, teda licitovať. Na otázku žalovaného v III. rade svedok uviedol, že na dražbe prednes vykonal v mene žalobkyne a v mene žalobkyne aj pôsobil na účastníkov dražby, bol tam ako koncipient advokáta, ktorý bol povereným zástupcom žalobcu.

24. Súd prvej inštancie aj po opätovnom oboznámení sa s obsahom svedeckých výpovedí tieto vyhodnotil ako dôkazy nedostatočnej sily, ktoré nie sú spôsobilé svojou výpovednou hodnotou, bez

existencie ďalších podporných dôkazov, relevantným spôsobom spochybníť skutkový stav tvrdený žalovanými v I. až III. rade, a to najmä vo vzťahu k uplynutiu trojročnej premlčacej doby podľa § 100 a nasl. OZ na dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy. Dôvodil, že relatívna neplatnosť právneho úkonu spočíva v tom, že právny úkon, pri ktorom je daný dôvod relatívnej neplatnosti, sa považuje za platný, pokiaľ ten, kto je takýmto právnym úkonom dotknutý, sa neplatnosti právneho úkonu dôvodne nedovolá. Dovolanie sa relatívnej neplatnosti je jednostranným adresným právnym úkonom a uskutočňuje sa výslovným prejavom, z ktorého je zrejmá vôľa dotknutej osoby dovolať sa neplatnosti právneho úkonu, ako aj vada právneho úkonu, ktorá v danej veci spôsobila jeho relatívnu neplatnosť. Uviedol, že uplatnenie relatívnej neplatnosti sa stáva perfektným, keď prejav vôle toho, kto je neplatnosťou právneho úkonu dotknutý a kto sa neplatnosti domáha, dôjde druhému účastníkovi právneho úkonu. Dovoľať sa relatívnej neplatnosti je potrebné voči všetkým účastníkom právneho úkonu. Pretože sa relatívna neplatnosť výlučne týka obligačnej a nie vecnoprávnej stránky právneho úkonu, premlčacia doba začína plynúť dňom, kedy došlo k právnemu úkonu, t.j. v tomto prípade k uzavretiu záložnej zmluvy (5.4.2005). Premlčacia doba podľa záveru súdu prvej inštancie teda uplynula 6.4.2008 a z dôvodu, že žaloba vo veci, ktorou je podľa súdu prvej inštancie tiež možné dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu, a to okamihom doručenia žaloby všetkým účastníkom, bola podaná až 18.8.2008, t.j. viac než štyri mesiace po jej uplynutí, považoval za potrebné žalobkyňou v konaní jednoznačne a bez pochyb preukázať, že sa relatívnej neplatnosti dovolala voči žalovanému v II. rade a žalovanému v IV. rade už pred podaním žaloby v lehote do 6.4.2008. K námietke žalobkyne, podľa ktorej sa mala premlčacia doba posudzovať i vo vzťahu k § 103, OZ súd prvej inštancie uviedol, že dané ustanovenie sa vzťahuje len na premlčanie pohľadávok, nie zmlúv ako celku. Námietku žalobkyne, podľa ktorej mala byť záložná zmluva podpísaná oboma manželmi, pričom žalobkyňa poukázala i na nesplnenie si povinností žalovaného v II. rade zistiť rodinný stav, vyhodnotil za nedôvodnú, pretože ako ustálila súdna prax v zhode s doktrínou, na platnosť zmluvy o prevode vlastníckeho práva v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov aj vyššej hodnoty nie je potrebné, aby zmluvu podpísali obaja manželia spoločne ako nedieli spoluvlastníci, ale stačí aj len ústny, prípade konkludentný súhlas druhého z manželov na tento právny úkon. Podľa názoru súdu prvej inštancie zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, aby žalovaný v II. rade skúmal rodinný stav žalobcu, najmä ak bol tento v katastri nehnuteľnosti zapísaný ako výlučný vlastník vydražených nehnuteľností. Okrem toho vyhodnotil, že ak žalovaný v IV. rade tvrdí, že by kolónku o rodinnom stave vyplnil pri podpise zmlúv pravdivo, takéto vyjadrenie je podľa súdu prvej inštancie v rozpore s jeho prezentovanou snahou tajiť žalobkyňi finančné záležitosti v záujme jej ochrany. Podotkol, že vykonané dôkazy skôr svedčia záveru, že žalobkyňa vedela o existencii záložnej zmluvy, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukázala, že by výzvy žalovaného v II. rade zo dňa 23.8.2006 a 3.3.2006 prevzala sestra žalovaného v IV. rade a nie žalobkyňa sama (napr. doložením splnomocnenia v prospech sestry žalovaného, svedectvo sestry žalovaného, dôkazy o tom, že žalovaný v IV. rade a žalobkyňa v tom čase žili oddelene, keď údaje z verejných registrov nepovažoval v tomto smere za dostačujúce, výpoveď svedka G.Á., podľa ktorej žalobkyňa mohla o finančných problémoch žalovaného vedieť už v októbri 2007, skutočnosť, že sa úver nemalej hodnoty platil zo spoločných prostriedkov BSM a teda je málo pravdepodobné, že by sa žalobkyňa nedozvedela o existencii zmluvy, zápis záložného práva v katastri nehnuteľností na základe záložnej zmluvy od roku 2005). Súd prvej inštancie poukázal na svoju povinnosť vyhodnocovať dôkazy v ich vzájomných súvislostiach, a teda i svedecké výpovede G. S. K. vyhodnotil vo svetle ostatných produkovaných dôkazov. Podotkol, že žiadny z ostatných dôkazov vynímajúc tvrdenia žalobkyne a žalovaného v IV. rade (ktorí evidentne v tomto konaní sledujú spoločný záujem, t.j. navrátiť ich spoločné vlastníctvo k vydraženým nehnuteľnostiam) ani len sčasti nepodporil svedecké výpovede svedka G. S. K., práve naopak, najmä predložené listinné dôkazy samé o sebe spochybňujú dôveryhodnosť výpovedí, z čoho jednoznačne vyvodil, že tieto výpovede nemožno posudzovať ako rozhodujúci dôkaz. K plnomocenstvu udelenému žalobkyňou v prospech svedka G. zo dňa 1.5.2008, na ktoré poukazuje žalovaný v I. rade, uviedol, že z obsahu súdneho spisu sp. zn. 5C/597/2008 zistil, že plnomocenstvo zo žalobkyne v prospech svedka G. udelené o.i. aj na zabránenie výkonu záložného práva k vydraženým nehnuteľnostiam, určenia neplatnosti akýchkoľvek právnych úkonov žalovaného v IV. rade, napr. záložnej zmluvy na majetok v BSM manželov bolo zo strany žalobkyne udelené už ku dňu 10.1.2008, t.j. takmer tri mesiace pred uplynutím premlčacej doby.

25. Súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že svedok G. ako právny zástupca - advokát žalobkyne je odborne spôsobilou osobou, ktorá je v rámci § 18 ods. 2 zákona o advokácii povinná dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné, pričom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Súd prvej

inštancie označil za minimálne neštandardné, aby sa advokát ako odborne spôsobilá osoba dovoľával relatívnej neplatnosti telefonicky alebo osobne, t.j. nie písomnou formou, ktorá je v prípadnom súdnom konaní (i s doručenkou preukazujúcou doručenie dovolania sa relatívnej neplatnosti) najspoľahlivejším dôkazným prostriedkom. Vyhodnotil, že žalobkyňa taktiež nepredložila žiadne dôkazy o vykonaní akýchkoľvek úkonov zo strany advokáta, ktorý je v zmysle zákona o advokácii povinný viesť primeranú dokumentáciu o poskytovaní právnych služieb, podľa odporúčania SAK je pritom skartačná lehota klientskeho spisu až 10 rokov. Mal za minimálne nie bežný jav, aby advokát nedisponoval spisovou dokumentáciou o priebehu poskytovania právnych služieb, či už z dôvodu povinnosti viesť riadne evidenciu alebo z dôvodu prípadnej poisťnej udalosti alebo žaloby o náhradu škody zo strany klienta. Stotožnil sa s názorom žalovaného v I. rade prezentovaným v podaní zo dňa 4.10.2017, podľa ktorého z výpovede svedka G. nie je zrejmé, či jeho údajné prejavy voči žalovanému v II. rade z obsahovej stránky mali formu dovoľávania sa relatívnej neplatnosti, komu konkrétne boli adresované a najmä kedy boli uskutočnené. Svedok K. mal v zmysle jeho výpovede namietat' v mene žalobkyne neplatnosť záložnej zmluvy priamo na dražbe, tento úkon však súd prvej inštancie posúdil ako neadresný tak ako vyžaduje zákon, okrem toho zohľadnil, že žalobkyňa v priebehu konania tvrdila, že jej právnemu zástupcovi nebol umožnený vstup na dražbu, avšak svedok G. o tejto skutočnosti (ako zamestnávateľ svedka K.) nevedel.

26. Podľa vyhodnotenia súdu prvej inštancie vo svedeckej výpovedi svedka G. absentuje žiadaná výpovedná hodnota, jeho vyjadrenia sú všeobecné a neurčité, nepreukazujúce žiadny konkrétny právny úkon s časovým vymedzením. Podľa svedeckej výpovedi svedka K. sa podľa jeho slov osobne zúčastnil dražby ako koncipient svedka G. (podľa písomného vyjadrenia žalobkyne zo dňa 18.9.2017 mu však nebol vstup do dražobnej miestnosti povolený) a pred účastníkmi dražby prezentoval dôvody neplatnosti záložnej zmluvy, pričom mal výslovne uviesť, že považuje výkon záložného práva za nezákonný. Následné mal byť vykázaný z miestnosti, ale ostal tam a bol svedkom udelenia príklepu. Podľa jeho slov sa aktívne dražby zúčastňoval len žalovaný v I. rade. Na otázku právneho zástupcu žalovaného v I. rade svedok uviedol, že na dražbe bol prítomný ako zamestnanec I.. G. a nie ako verejnosť, bol tam na základe substitučnej plnej moci. Uvedené tvrdenie súd prvej inštancie vyhodnotil ako rozporné s vyjadrením žalobkyne zo dňa 18.9.2017, v ktorom vo vzťahu k spornej dražbe uviedla: v snahe využiť možnosť verejnosti zúčastniť sa na dobrovoľnej dražbe, sa preto jej právny zástupca chcel ako verejnosť zúčastniť na dobrovoľnej dražbe a pri tej príležitosti namietat' neplatnosť záložnej zmluvy v mene klientky. Mal za to, že názory svedka vo vzťahu k účastníkom dražby a ich uskutočnenej či neuskutočnenej licitácii sú len domnienkami a nemožno im pripisovať výpovednú hodnotu.

27. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 191 ods. 1 CSP, t.j. každý dôkaz hodnotil jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach a pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo včítane toho, čo uviedli strany. Mal za to, že žalobkyňa sa evidentne ocitla v dôkaznej núdzi a neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia, následkom čoho vyhodnotil celkové vyznenie procesného útoku žalobkyne ako perfídne s následkom straty sporu. Uvedol, že žalobkyňa v priebehu celého konania neprodukovala jediný dôkaz, ktorý by relevantným spôsobom spochybnil zákonnosť dražby, resp. preukázal účinné dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy. Svoj procesný útok postavila na svojich jednostranných tvrdeniach, na tvrdeniach žalovaného v IV. rade (blízkej osoby sledujúcej ten istý cieľ) a na výsluchu jej advokáta, ktorého výpoveď sama o sebe, bez ďalších listinných dôkazov (ktoré by bolo podľa názoru súdu prvej inštancie dôvodné očakávať s poukazom na jeho povolanie) nemal za spôsobilú relevantným spôsobom spochybnit' skutkové okolnosti tvrdené žalovaným v I. až v III. rade. Súd prvej inštancie vzal do úvahy aj ostatné dôkazy, ktoré nasvedčovali skôr hypotéze, že žalobkyňa bola existencia zmluvy o úvere ako aj záložnej zmluvy známa a teda ani reálne neexistoval dôvod relatívnej neplatnosti tejto zmluvy. Taktiež vyhodnocoval skutkové okolnosti tvrdené žalobkyňou vo vzťahu k ustanoveniam zákona o dražbách, keď však zaujal názor, že z týchto okolností nevyplývala žiadna pochybnosť, že by boli pri dražbe zo dňa 14.8.2008 porušené ustanovenia zákona o dražbách.

28. Súd prvej inštancie na záver uviedol, že i v prípade účinného dovolania sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy by považoval za otázne, či by bolo v rámci zachovania všeobecnej idey spravodlivosti možné navrátiť vlastnícke právo žalobkyne a žalovanému v IV. rade. S poukazom na vykonané dokazovanie a všetky okolnosti prípadu mal za to, že ochrana vlastníckeho práva žalovaného v I. rade prevažuje nad potrebou ochrany vlastníckeho práva žalobkyne. Vo svetle aktuálnej judikatúry (najmä I. ÚS 489/2016 zo dňa 17.8.2016) mal za povinnosť za účelom poskytnutia ústavnoprávnej ochrany

v zmysle čl. 20 Ústavy SR postaviť na roveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom, čím sa dostávajú do vzájomnej kolízie dve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet). Pokiaľ nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, považoval za nutné prihliadnúť na princíp všeobecnej spravodlivosti s ohľadom na individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu, keď vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, ktorému je nutné poskytnúť ústavnoprávnu ochranu, ak odvodzoval svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností od právneho úkonu, ktorý bol neskôr posúdený ako neplatný. Ak by mal súd, usilujúc zachovať maximum z oboch dotknutých práv, starostlivo vyhodnocovať každý aspekt vzniknutých vzťahov medzi stranami sporu, podľa jeho názoru by s poukazom na trvanie súdneho sporu, zápis záložného práva k vydraženým nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností v roku 2005, nedbalosť žalobkyne vo vzťahu k nakladaniu s financiami patriacimi do BSM, aktuálnu bytovú otázku žalovaného v I. rade a vložené investície do nehnuteľností vyhodnotil žalobkyňu za neúspešnú, a to i s poukazom na zaužívanú prax súdov, podľa ktorej by sa dovolanie relatívnej neplatnosti nemalo dotknúť tretích osôb.

29. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

30. Proti tomuto rozsudku podala riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa a žiadala ho zmeniť a jej žalobe o určenie neplatnosti dražby vyhovieť. Pripomenula, že neplatnosť dražby sa domáha z dôvodu, že je neplatná záložná zmluva, na základe ktorej bola dražba vykonávaná. Z uvedeného dôvodu mal preto súd prvej inštancie prejudiciálne riešiť platnosť tejto záložnej zmluvy. Konštatovala, že z judikatúry ESLP a Ústavného súdu SR vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 Dohovoru zahŕňajú v sebe aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia, s tým, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania. Vyjadrila vedomosť o tom, že súdy nemusia dať odpoveď na každý argument strany sporu, avšak vyžaduje sa špecifická odpoveď na argument rozhodujúci, nestačí odpoveď formálna a argumentačne nedostačujúca, keď iba konštatovanie, že argument je irelevantný bez bližšieho zdôvodnenia je podľa judikatúry neprípustným a svojvoľným spôsobom vyrovnania sa s argumentom. Vyjadrila názor, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedostatočne a len formálne vysporiadal s prednesenou argumentáciou, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Bola jej odňatá možnosť konať pred súdom, pretože nedostala odpovede na všetky prednesené relevantné argumenty. Mala za to, že po zrušení veci odvolacím súdom bolo povinnosťou súdu prvej inštancie v odôvodnení nového rozhodnutia vydaného vo veci vysporiadať sa s celým zisteným skutkovým stavom a s celým právnym posúdením celej veci. Uviedla, že nie je kompetentná posudzovať spôsob a kvalitu poskytovania právnych služieb advokátov, keď je len na ich rozhodnutí, akým spôsobom poskytnú právnu službu a aký postup zvolí. K ukončeniu zastupovania vypočutým svedkom došlo v roku 2008, štandardne sa odovzdáva klientovi spisový materiál a mala preto za prirodzené, ak si advokát v rámci svedeckej výpovede nespomína na skutočnosti ohľadom relevantnej dražby 4 roky po jej ukončení. Po právnej stránke za základný a najpodstatnejší bod posúdenia celkovej platnosti či neplatnosti dražby označila otázku zodpovedania predbežnej otázky - vyhodnotenia dovolania sa alebo nedovolania sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy voči žalovaným v 2. a v 4. rade. Uviedla, že svedecká výpoveď je vo vzťahu k ostatným dôkazom v rámci súdneho konania rovnocenná. Poukázala na rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C196/2009 riešiace obdobnú vec, keď určil neplatnosť dražby práve pre neplatnosť záložnej zmluvy. Dovolanie sa neplatnosti tohto právneho úkonu podľa nej potvrdil aj vypočutý svedok I.. W.. G. aj svedok K.. Rozobrala teóriu hodnotenia dôkazu výsluchom svedka a jej kritérium reputácie, schopnosti vnímať, osobného záujmu, expertízy a neutrality. Namietala, že súd prvej inštancie síce dôslednejšie a bližšie odôvodnil údajnú nedôveryhodnosť svedkov, avšak neprijala jeho záver. Skutočnosť, že v konaní nebol doložený listinný dôkaz, podľa nej neznamená, že svedok nevypovedá pravdivo. Mala za preukázané, že plnomocenstvo advokátovi udelila 3 mesiace pre uplynutím premičacej doby na dovolanie sa neplatnosti záložnej zmluvy. Ak mal advokát osobitné splnomocnenie na podanie žaloby, nevylučuje to predchádzajúce plnomocenstvo udelené pre iné úkony právnej pomoci. Poukázala na konanie o určenie, že vydražený majetok patrí do BSM, na konanie o neplatnosť záložnej zmluvy a na konanie o nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom žiadala o uloženie povinnosti žalovaným v I. a v II. rade zdržať sa výkonu záložného práva z dôvodu, že je neplatná záložná zmluva podľa ust. § 40

OZ. Do pozornosti dala odôvodnenie rozhodnutia vydaného v konaní Okresného súdu Pezinok sp. zn. 26Cb 2/2008, podľa ktorého bola jej žaloba o určenie neplatnosti záložnej zmluvy zamietnutá z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Poukázala na nutnosť poskytnutia súdnej ochrany aj pôvodnému vlastníkovi vydraženej nehnuteľnosti. Stret týchto dotknutých práv považovala za potrebné riešiť v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti. Uplatňovala všetky svoje práva voči žalovaným včas, avšak z dôvodu neprimerane dlhých súdnych konaní jej nebolo poskytnuté právo na súdnu ochranu. Nemožno podľa nej tvrdiť, že sa o svoje práva nestarala zodpovedne. Vyjadrila názor, že pri náležitom poskytnutí súdnej ochrany by k dražbe nedošlo. Uviedla, že konajúci súd mal o prebiehajúcich súdnych konaniach vedomosť, preto poukázala na ust. § 186 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa súdu známe skutočnosti z jeho činnosti nedokazujú. O výsledku súdnych konaní súd prvej inštancie informovala aj písomne dňa 07.02.2013. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie o tom, že vedela o existencii záložnej zmluvy, nakoľko všetky písomnosti žalovaného v 2. rade boli adresované len žalovanému v IV. rade na adresu jeho trvalého bydliska, čo považuje za preukázané. Skutočnosť, že je manželkou žalovaného v 4. rade nemôže podľa nej degradovať pravdivosť jej a jeho tvrdení. Vyjadrila názor, že súdne rozhodnutie vo veci Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5C 597/2008 o určení, že vydražený majetok patrí do BSM, má deklaratórny účinok. Poukázala na ust. § 7 ods. 1 Zákona o dobrovoľných dražbách upravujúceho oprávnenie podať návrh na vykonanie dražby. Do pozornosti dala rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C 196/2009 riešiace obdobnú vec, podľa ktorého bola určená neplatnosť dobrovoľnej dražby práve z dôvodu neplatnosti záložnej zmluvy uzavretej bez súhlasu jedného z manželov. Vyjadrila názor, že nadobudnutie vlastníctva žalovaným v I. rade nebolo dobromyseľné, nakoľko podľa výpovedí svedkov G. S. K. v čase dražby mal vedomosť o spornosti právnych vzťahov k nehnuteľnosti. Stret dvoch dotknutých práv (pôvodného a nového vlastníka nehnuteľnosti) považovala za potrebné riešiť v súlade s ideou spravodlivosti. Posudzovanie dobrej viery nadobúdateľa má podľa nej zásadný význam. Podľa notárskej zápisnice o dražbe sa jej zúčastnilo viac záujemcov, ktorí však záujem stratili po získaní informácií o spornosti práv k nehnuteľnosti okrem žalovaného v I. rade. Vyvolávacia cena potom nedosiahla znaleckú hodnotu domu. Krátko po realizácii dražby mal nový vlastník vedomosť o podaní žaloby o určenie neplatnosti dražby. Bolo preto jeho povinnosťou v rámci bežnej opatrnosti do nehnuteľnosti neinvestovať.

31. Žalovaný v I. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne realizovanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronickým podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 09.02.2018 zastal názor, že súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil jasne, zrozumiteľne a presvedčivo a spĺňa tak náležitosti podľa ust. § 220 CSP. Mal za to, že odvolacie námietky žalobkyne v tomto smere sú neopodstatnené a formálne. Stotožnil sa s odvolacím názorom žalobkyne, že základným a najpodstatnejším bodom posúdenia platnosti či neplatnosti dražby je otázka zodpovedania predbežnej otázky - vyhodnotenia dovolania resp. nedovolania sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy žalobkyňou voči žalovaným v II. a v IV. rade. Mal za to, že súd prvej inštancie túto okolnosť posúdil správne na základe správne vyhodnoteného dokazovania. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že k týmto okolnostiam jediné produkované dôkazy - výpovede svedkov I.. G. I.. K. nie sú spôsobilé preukázať tvrdenia žalobkyne v tomto smere. Považoval za irelevantné, či advokát odovzdal spisový materiál žalobkyňi ako klientke po skončení zastupovania alebo nie, keď za podstatnú okolnosť označil to, že žalobkyňa nedoložila dôkaz preukazujúci účinné dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy. Vyjadril názor, že ani iniciovaním ďalších súdnych konaní (o neplatnosť záložnej zmluvy, o nariadenie neodkladného opatrenia) žalobkyňa nerealizovala účinné dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy. Vyslovil, že svedkovia majú podľa neho záujem na výsledku sporu vzhľadom na ich reputáciu a zodpovednosť za spôsobenú škodu. Mal za to, že z rozhodnutia o zamietnutí žaloby o neplatnosť záložnej zmluvy nevyplýva, že konajúci súd považoval žalobu za dôvodnú, keďže je v ňom len konštatované, že žalobkyňa nezvolila správny procesný prostriedok na ochranu svojich práv. Zopakoval, že iniciovanie tohto súdneho konania neznamená riadne a včasné dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy. Vyjadril názor, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa súd prvej inštancie v celom rozsahu komplexne vysporiadal s celým vykonaným dokazovaním a jeho právnym posúdením. Stotožnil sa s jeho právnym záverom o princípe všeobecnej spravodlivosti, s tým, že zohľadňuje všetky okolnosti daného prípadu, a to zápis záložného práva od roku 2005, nedbalosť žalobkyne vo vzťahu k nakladaniu s financiami patriacimi do BSM, evidencia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Pripomenul, že na príslušných listoch vlastníctva bol ako výlučný vlastník zapísaný žalovaný v IV. rade a nebola na nich zapísaná žiadna poznámka o prebiehajúcim súdnom konaní. Bol presvedčený, že v zmysle zásady hodnovernosti a záväznosti údajov v katastri nebude s nehnuteľnosťou žiaden problém. V tomto smere sú podľa neho rozdielne skutkové okolnosti ako vo veci Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C 196/2009,

kde boli žalobcovia v konaní o určenie neplatnosti dražby obaja zapísaní v katastri nehnuteľností ako spoluvlastníci nehnuteľnosti a nebolo namietané riadne a včasné dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy.

32. Žalovaný v II. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne realizovanom písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 12.02.2018 vyjadril názor, že súd prvej inštancie vo veci riadne zistil skutkový stav, odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa neho dostatočné a presvedčivé, s tým, že k dovolaniu sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy voči nemu nikdy nedošlo. Napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť. Žalobu označil za od počiatku účelovú, keď daná situácia vznikla len v dôsledku poskytnutia nepravdivých údajov žalovaným v IV. rade a v dôsledku neplnenia si jeho zmluvných povinností. Považoval za nereálne, aby žalobkyňa ako manželka žalovaného v IV. rade a budúca matka netušila, z akých zdrojov sú finančné prostriedky použité na najväčšiu spoločnú investíciu.

33. Ďalšie písomné podania v rámci odvolacieho konania neboli podané.

34. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec podľa § 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP a § 381 CSP bez pojednávania s poukazom na ust. § 385 ods. 1 CSP a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia vo veci skutkový stav dostatočne z hľadiska skutočností potrebných pre jeho právne posúdenie. V odvolaní uvádzané argumenty nie sú spôsobilé priviesť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti nároku žalobkyne proti žalovaným o neplatnosť dražby.

35. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie svojho zrušujúceho uznesenia vydaného vo veci dňa 31.01.2017 č.k. 4Co 139/2014-332, ktorým uložil súdu prvej inštancie povinnosť v ďalšom konaní pred vydaním nového rozhodnutia zaoberať sa náležite dikciou ust. § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a otázkou, či v konaní o neplatnosť dražby je konajúci súd viazaný skutkovými okolnosťami vymedzenými žalobou, od ktorých ukrátenie na svojich právach v rámci konania o neplatnosť dražby žalobca odvíja, resp. či konajúci súd v prípade existencie rozporu zistených skutkových okolností s týmto zákonom má na takúto situáciu prihliadať ex offa a poskytnúť súdnu ochranu takto ukrátenej osobe bez ohľadu na okruh skutkových okolností vymedzených žalobou.

36. Riadiac sa intenciami zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP súd prvej inštancie právne posudzoval dikciou ust. § 21 ods. 2 vyššie uvedeného zákona vo vzťahu k tejto odvolacím súdom nastolenej otázke. Z ním citovaných ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a z rozhodovacej činnosti súdov vyvodil, že žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby je osobitným druhom žaloby odlišnej od bežnej určovacej žaloby, keď v prípade porušenia ustanovení tohto zákona môže dotknutá osoba požiadať súd o určenie neplatnosti dražby bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu na takomto určení, ktoré právo si musí dotknutá osoba uplatniť na príslušnom súde do troch mesiacov od udelenia príklepu na dražbu, pričom ide o lehotu prekluzívnu a ak si v nej oprávnená osoba právo neuplatní, jej právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká. Osobitným prípadom, keď trojmesačná prekluzívna lehota neplatí, sú podľa uvedeného ustanovenia prípady, ak dôvody neplatnosti dražby súvisia so spáchaním trestného činu a zároveň sa jedná o dražbu domu alebo bytu, v ktorom má predchádzajúci vlastník predmetu dražby v čase príklepu hlásený trvalý pobyt podľa osobitného predpisu, ktorý dôvod neplatnosti dražby (trestný čin) žalobkyňa netvrdila. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ márne uplynula prekluzívna lehota na podanie žaloby o určenie neplatnosti dražby, môžu dotknuté osoby sa domáhať už len zodpovednosti za škodu voči vykonávateľovi dražby, resp. voči navrhovateľovi dražby podľa osobitných ustanovení o zodpovednosti za škodu. Tiež uviedol, že z rozhodovacej činnosti je mu známe, že otázku neplatnosti dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní než v konaní podľa ust. § 21 ods. 2 zákona o dražbách, a to ani prejudiciálne, čo mal za súvisiace so zákonnou prekluzívnou lehotou, ktorá zaväzuje žalobcu svoje uplatnené právo v žalobe včas skutkovo vymedziť, t. j. v lehote troch mesiacov uviesť, na akých skutkových základoch ho uplatňuje. Mal za to, že v zmysle ust. § 120 ods. 1 OSP účinného počas prvoinštančného konania by mu nič nebránilo vysloviť neplatnosť dražby aj na základe skutkovej okolnosti, ktorú síce žalobca neoznačil výslovne ako dôvod neplatnosti dražby, ale ju ako skutkovú okolnosť v žalobe aspoň uviedol, ktorý postup by podľa neho nenarúšal princíp kontradiktórnosti civilného sporu. S poukazom na prekluzívnu lehotu mal výklad pripúšťajúci možnosť žalobcu kedykoľvek doplniť rozhodné skutkové okolnosti vo vzťahu k otázke neplatnosti dražby v rozpore s účelom ustanovenia koncentrovať námietky voči uskutočnenej dražbe

do časového obdobia troch mesiacov od udelenia príklepu, ktorý právny názor podľa neho nepriamo potvrdzuje aj druhá časť druhej vety ust. § 21 ods. 2 zákona o dražbách, podľa ktorej platí dlhšia lehota na podanie žaloby pri špecifických dôvodoch jej neplatnosti. Vyjadril názor, že ak by zákonodarca nemienil časovo obmedzovať právo dotknutej osoby domáhať sa tvrdením konkrétnych skutkových okolností neplatnosť dražby, nezrušoval by účinky uplynutia lehoty na osobitné prípady neplatnosti dražby. Za účel ust. § 21 ods. 2 zákona nemal realizáciu celkového preskúmania zákonnosti uskutočnenej dražby, ale ochranu vlastníckeho práva dotknutej osoby, ktorá sa na základe určitých tvrdených okolností domnieva, že dražba prebehla nezákonne. Dodatočne uvádzané dôvody v prípade ich opodstatnenosti považoval len za možnosť uplatnenie si nároku na náhradu škody podľa ust. § 33 uvedeného zákona.

37. S uvedeným právnym posúdením a výkladom ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách sa odvolací súd plne stotožnil a odkazuje naň (§ 387 ods. 2 CSP). Z uvedeného potom vyvodil, že predmetom preskúvaného konania je posúdenie platnosti, resp. neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej dňa 14.08.2008 uskutočnenej žalovaným v III. rade ako dražbou spoločnosťou na návrh žalovaného v II. rade ako oprávneného záložného veriteľa v súvislosti s dlhom žalovaného v IV. rade ako dlžníkom z úverového vzťahu uzavretého so žalovaným v II. rade ako záložným veriteľom, v prospech žalovaného v I. rade. Vychádzajúc zo žaloby žalobkyne bolo potom potrebné súdному prieskumu podrobiť žalobkyňou vymedzený dôvod neplatnosti dražby v žalobe, v ktorej tvrdila a argumentovala relatívnou neplatnosťou záložnej zmluvy z dôvodu jej neudelenia súhlasu s ňou, hoci sa týkala spravovania vecí patriacich do masy BSM so žalovaným v IV. rade nad rámec bežného spravovania. Je potrebné dať v tejto súvislosti do pozornosti, že súd prvej inštancie vo veci správne aplikoval ust. § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. v jeho znení od 01.01.2008 do 31.12.2008, keďže relevantná dražba sa konala aj žaloba o určenie jej neplatnosti bola podaná v tomto časovom období. Podľa dikcie uvedeného ustanovenia v tomto časovom období v prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby, ktoré právo zaniká uplynutím lehoty troch mesiacov. Z uvedeného je zrejmé, že ust. § 21 ods. 2 zákona o dražbách v znení v čase rozhodnom dôvodnosť žaloby o takéto určenie vymedzoval výlučne a *expressis verbis* len prípadmi porušenia zákona o dobrovoľných dražbách, keď neplatnosť dražby z dôvodu spochybňovania platnosti záložnej zmluvy skutkovo vymedzená žalobkyňou tento zákonný predpoklad pre dôvodnosť žaloby nespĺňa.

38. Je potrebné pripomenúť, že až novela zákona o dobrovoľných dražbách zavedená zákonom č. 106/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.06.2014 zaviedla ďalší dôvod možnosti určenia neplatnosti dražby, ktorým sa účinnosťou tejto novely zákona o dobrovoľných dražbách stalo aj spochybňovanie platnosti záložnej zmluvy, teda skutočnosti vymedzené žalobkyňou pre neplatnosť dražby žalobou podanou dňa 14.08.2008, t. j. pred účinnosťou novely zákona o dobrovoľných dražbách tento dôvod neplatnosti dražby zavádzajúcim. Odvolací súd pritom konštatuje, že ani dôvodová správa k tejto novele zákona o dobrovoľných dražbách ako dôvod zavedenia nového dôvodu možnosti určenia neplatnosti dražby nezavádza takýto dôvod určenia jej neplatnosti ako následok aplikačnej praxe súdov s potrebou dotiahnutia tejto aplikačnej praxe *expressis verbis* v zákonnej dikcii, keď len všeobecne uvádza, že novela, ktorá je zároveň a najmä novelou Občianskeho zákonníka, má za cieľ odstrániť súčasný z ústavnoprávneho hľadiska značne problematický stav, kedy je možné, aby sa záložný veriteľ domáhal uspokojenia svojej pohľadávky zabezpečenej nehnuteľnosťou bez akejkoľvek efektívnej súdnej kontroly. Odvolací súd preto dospel k záveru, že dôvodom určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby realizovanej a napadnutej v roku 2008 môžu byť len skutočnosti zodpovedajúce kritériám v tom čase platného zákonného ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a teda predmetom posudzovaného konania mohlo byť len právne posúdenie skutočnosti, či realizáciou dražby konanej dňa 14.08.2008 boli alebo neboli dodržané ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách. Vo vzťahu k tejto argumentácii odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa konkrétne porušenie zákona o dobrovoľných dražbách ani nenamietala, keď len tvrdila, že je neplatná záložná zmluva a že jej relatívnej neplatnosti sa vo vzťahu ku všetkým jej účastníkom účinne dovolala. Odvolací súd plne sa stotožniac s hodnotením dokazovania realizovaným súdom prvej inštancie uvádza, že žalobkyňa nesúca v konaní dôkazné bremeno porušenie zákona o dobrovoľných dražbách pri realizácii dobrovoľnej dražby konanej dňa 14.08.2008 nepreukázala, uvedený zákon bol dodržaný, keď návrh na vykonanie dražby podal oprávnený záložný veriteľ, dražené boli nehnuteľnosti podľa evidencie v katastri nehnuteľností vo výlučnom vlastníctve záložného dlžníka, na ktorej skutočnosti pre účely právneho posúdenia tej okolnosti, či došlo alebo nedošlo k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách nemení nič ani tá dokazovaním zistená skutočnosť, že neskôr vydaným rozsudkom Okresného súdu Pezinok so sp. zn.

5C 597/2008-138 i keď s deklaratórnym účinkom došlo k určeniu, že dražená nehnuteľnosť patrí do BSM žalobkyne a žalovaného v IV. rade, nakoľko informácie vyplývajúce z katastra nehnuteľností sú pre účely právnych úkonov záväzné, pokiaľ sa nepreukáže opak, ku ktorej skutočnosti na predmetnej dražbe nedošlo. Na príslušnom LV č. XXXX vedenom Správou katastra Pezinok, Katastrálnym úradom Bratislava, pre k. ú. Š., bolo záložné právo žalovaného v II. rade riadne vyznačené od roku 2005 a nebola na ňom uvedená poznámka o vedení súdneho konania o neplatnosť záložnej zmluvy. Hodnotením vykonaného dokazovania tak súd prvej inštancie správne uzavrel, že k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách pri dražbe napadnutej žalobkyňou predmetnou žalobou nedošlo.

39. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

40. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania.

41. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

42. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

43. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v konaní vykonané dokazovanie vyhodnotil logicky a teda zákonne, keď vyslovil, že žalobkyňa nesúca v konaní povinnosť tvrdenia rozhodných skutočností a taktiež povinnosť unesenia dôkazného bremena o týchto tvrdeniach porušenie zákona o dobrovoľných dražbách nepreukázala, keď len tvrdila relatívnu neplatnosť záložnej zmluvy uzavretej jej manželom (žalovaným v IV. rade) bez jej súhlasu v čase trvania ich manželstva. Na správnosť uvedeného skutkového a právneho záveru by mal relevantný vplyv len ten zistený skutkový dej, že žalobkyňa sa neplatnosti záložnej zmluvy dovoľavala sama osobne alebo prostredníctvom svojich právnych zástupcov pri realizácii dražby s tým výsledkom, že jej právne perfektne a adresne realizovaný právny úkon, ktorého obsahom by bolo určité, jasné a zrozumiteľné dovolanie sa relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy voči všetkým jej účastníkom, t. j. voči žalovaným v II. a v IV rade, bol účastníkmi dobrovoľnej dražby neakceptovaný, ktorú skutočnosť však v konaní nepreukázala, keď odvolací súd sa plne stotožnil s hodnotením svedeckých výpovedí svedkov I. G. S. I. K. súdom prvej inštancie a konštatuje, že jeho hodnotenie týchto dôkazov nie je potrebné doplniť. Taktiež sa odvolací súd stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa v konaní nepreukázala ďalšie svoje tvrdenia, ktorými sa snažila rozšíriť dôvody neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej dňa 14.08.2008 (nízka dražobná cena nehnuteľnosti, podanie sťažnosti na Ministerstvo spravodlivosti SR, úhrada dlhu zo zmluvy o úvere v čase konania dražby, účasť svedka K. na dražbe,

doručovanie výziev na úhradu dlhu sestre žalovaného v IV. rade, nevedenie spoločnej domácnosti so žalovaným v IV. rade v rozhodnom čase). Stotožňuje sa aj s jeho hodnotením dokazovania v tom smere, na základe ktorého dospel k záveru o konkludentnom súhlase žalobkyne s uzavretím úverovej a záložnej zmluvy žalovaným v IV. rade, čoho dôsledkom je záver o nepreukázaní neplatnosti záložnej zmluvy (§ 387 ods. 2 CSP).

44. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje.

45. Odvolací súd sa nestotožnil jedine s právnym posúdením súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa sa dovolala relatívnej neplatnosti záložnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými v II. a IV. rade podaním predmetnej žaloby o neplatnosť dražby podanej na súd prvej inštancie dňa 18.08.2008, keď v konaní pred súdom prvej inštancie bolo zistené, že žalobkyňa podala dňa 19.02.2008 (v trojročnej premlčacej lehote od uzavretia namietanej záložnej zmluvy 05.04.2005) na Okresnom súde Pezinok žalobu o určenie neplatnosti tejto záložnej zmluvy voči obom jej účastníkom (č. I. 197 spisu), pričom podanie žaloby o relatívnu neplatnosť právneho úkonu má v zmysle súdnej praxe a súdnej judikatúry účinky účinného dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu. V čase konania dobrovoľnej dražby dňa 14.08.2008 však v tejto žalobe označení žalovaní vedomosť o iniciovaní tohto súdneho konania nemali, navyše ide o irelevantnú právnu skutočnosť, keďže podľa zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom v roku 2008 dôvodom neplatnosti dražby mohlo byť len porušenie zákona o dobrovoľných dražbách a nie spochybňovanie platnosti záložnej zmluvy, k čomu sa odvolací súd už vyjadril vyššie.

46. Neobstojí napokon ani odvolacia argumentácia žalobkyne o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku a s tým súvisiacim porušením jej práva na spravodlivý súdny proces, keď súd prvej inštancie tomuto odôvodneniu venoval náležitú pozornosť, spĺňa kritéria ust. § 220 ods. 2 CSP a je dostatočne zrozumiteľné pre odbornú právnickú a laickú verejnosť. Pre zrozumiteľnosť a konzistentnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je v danom prípade závadným, že súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci len stručne zopakoval skutočnosti pred zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu a následne sa podrobnejšie venoval skutočnostiam a povinnostiam, ktoré plnil v zmysle intencií uznesenia odvolacieho súdu. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala, že nedostala odpoveď na jej špecifickú otázku tvoriacu podstatu jej procesného útoku, túto v podanom odvolaní nešpecifikovala a opodstatnenosť tejto odvolacej námietky tak nie je pre odvolací súd dostatočne preskúmateľná. Vo všeobecnosti preto uzatvára, že hodnotiť vykonané dôkazy je oprávnený len konajúci súd, pričom v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/O4), neznamená ani právo na to, aby bolo súdom rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04) a nepatrí sem ani právo strany sporu dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97). Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dal žalobkyni špecifickú odpoveď v dostatočnom rozsahu na všetky jej argumenty a zo žiadnym z nich sa nevysporiadal arbitrárne.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP vzhľadom na plný úspech žalovaných v odvolacom konaní, ktorý nárok však priznal len žalovaným v I. a v II. rade, keďže žalovaným v III. a v IV. rade v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

49. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).